

Barb
Pryde

Když se
Měsíc
dotkne
Slunce

Když se Měsíc dotkne Slunce

Copyright 2026, Barb Rýdl

Když se
Měsíc dotkne
Slunce

Barb
Rýdell

Věnováno těm kteří věří,
že cesta je cíl.

EX LIBRIS

Prolog

Taky vás někdy zajímalo, proč je tolik náboženství a tolik bohů? Že ano? No vidíte, a mě vůbec. Dokonce bych řekla, že je mi to docela ukradený.

Ale abych zas úplně nelhala, ty příběhy se hezky poslouchaly. Mamka mi je vždy šeptala před spaním. U zvuku jejího melodického hlasu, vyprávějíctvo hrdinské eposy, se dobře usínalo. Navíc ta různorodost, paráda. Někdy mluvila o křesťanství a jindy povídala o bozích Indie. Přírodní síly a matička Země. Asi to mě na tom bavilo, ten široký záběr jejích znalostí a způsob, jak mi to pěla do ouška.

*Moje oblíbená pohádka na dobrou noc byla rozhodně o Prometheovi. Chtěla jsem ji poslouchat zas a znovu, až mi mamka ze srandy řekla **ty můj věčný plamínku**. Jo, tohle bylo super. Nad vším se však vznášelo to jisté **ale**. Jsou to jen báčorky pro děti z dob, kdy si lidé neuměli vysvětlit mraky věcí. Báli se tmy, a tak se modlili k bohu, co je před ní měl chránit, nebo ji ztělesňoval. Tehdy to asi bylo logické, ale dnes, v době technologií a vědy, už trochu zbytečné, nemyslíte?*

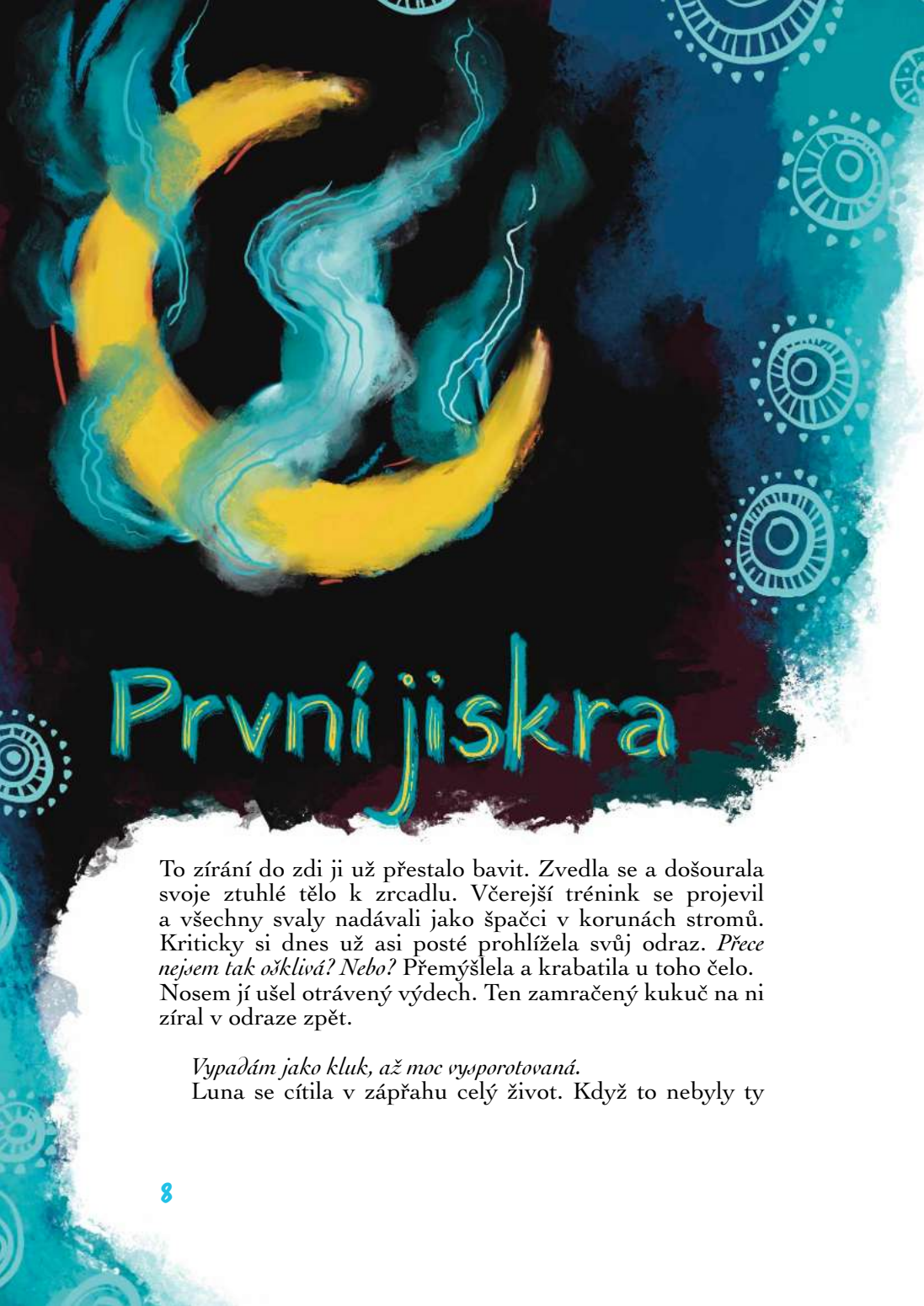
Friedrich Nietzsche napsal, že bůh je mrtev. Asi už nevěděl, jak jinak to má do světa vykřičet. Jako: Hej, proberte se. Dnes už si umíme mraky věcí odůvodnit, zapojit do toho rozum a blavu. Tak asi nepotřebujeme nějaké šarlatány s křížky.

Navíc na mě celá table spleťtá říše bohů působila jako pěkný chaos a bordel na kolečkách. Nesmrtelné a mocné bytosti by se snad neměly chovat jako rozmařilá děcka na pískovišti. Nebo se fakt tak pletu?

V naší rodině to ke všemu rezonovalo ze všech stran. Mamka a její pohanská nátura plná model a naslouchání větru. Do toho absolutní kontrast babi z tátovy strany. Ta trávila v kostele až moc času a já si říkala, že v jednadvacátém století je to docela zbytečné, takhle si otlačovat zadek na nepohodlné lavici. I zde mám jako Nietzsche chuť volat: Moje milá babičko, je to přece jen podvod.

To jsem si aspoň myslela.

Bůh mě za to rouhání očividně potrestal...

První jiskra

To zírání do zdi ji už přestalo bavit. Zvedla se a došourala svoje ztuhlé tělo k zrcadlu. Včerejší trénink se projevil a všechny svaly nadávali jako špačci v korunách stromů. Kriticky si dnes už asi posté prohlížela svůj odraz. *Přece nejsem tak ošklivá? Nebo?* Přemýšlela a krabatila u toho čelo. Nosem jí ušel otrávený výdech. Ten zamračený kukuč na ni zíral v odraze zpět.

Vypadám jako kluk, až moc vysporotovaná.

Luna se cítila v zápřahu celý život. Když to nebyly ty

otravné hodiny tance, tak to byl šerm. Pak lukostřelba, a taky bojové sporty. „*Jsi holka, doba je zlá, musíš se umět bránit, беруško.*“ Oblíbená věta, slyšela ji z mámi úst až mockrát.

Aby zas jen výchovné metody nehanila, našlo se něco, co měla ráda. Jízdu na koni: tu milovala. Ten pocit, když jeden přehodí nohu do sedla. Prostě k nezaplacení. Jen v tu chvíli se cítila svobodně, když poslouchala dusot koupit a okolo ní se míhaly barvy jako na plátně šíleného umělce. Vítr jí u toho šimral na tváři. *Potrhlá koňačka, ale což.* Nejraději by se na místní farmu odstěhovala.

Zde se však znovu střetávala s máminým světem. „*Musíš být všestranná, holčičko moje.*“ A tak Lunu od milované vůně koňské hřívy tahala na hodinu klavíru. *Sedět po jždě v propoceném triku jako pravítko, je přesně to, co totiž chceš! Navíc to oslovení! Nejsem malé dítě, bude mi devatenáct!* Čertila se dál. Náladu měla stejnou jako zamračené počasí za okny.

„Mamka,“ vydechla čímž zamlžila zrcadlo. Aspoň teď mohla pozorovat něco jiného. Jako odkvetlá pampeliška, do které foukla. I zde vše pomalu mizelo, ale ty hloupé pocity se jí držely jako vyšlápnutá žvejka. *Bych ten lepivý sajrajt zakázala, brblala si pro sebe. Stala bych se novým Lee Kuan Yewem a jako v Singapuru bych jejich prodej zatrhla i tady,* usmála se škodolibě. To přemítání nad tou gumovou hmotou, co si lidé tak s chutí strkali do pusy, jí malinko zvedlo náladu.

Pohledem bloumala po pokoji. Na stole se válel nedodělaný úkol a u něj ležela napůl vyšíká dečka. *Joo, vyšívání, taky velká zábava,* rýpala se dál v seznamu výtek. Rezovalo to prostě s jejím momentálním rozpoložením, a nechutí nad vším. Malování, to šlo... Někdy si ale opravdu přišla, jako středověká postavička nějaké pomatené arkádovky. Musí umět vše. *Já jsem ale na některý věci fakt marná,* zoufala si dál. *Jako držet v ruce jehlu a snažit se jí píchnout na to přesné místečko, aby jeden vytvořil ten stupidní křížek, je na facku.* Kolikrát se píchla a vždy to bolelo. Navíc nebyla Šípková Růženka, aby si po tom, co si prošpikovala prst, mohla dát šlofíka. Někdy se mamka smílovala a dala

Luně na krvácející ranku aspoň náplast.
Z myšlenek ji vytrhlo zavibrování telefonu.

Luno? Žiješ?

Cecil ví, jak prudit, blesklo Luně jedovatě v utrápené hlavince. Vždyť to celé odmlčení je vlastně její chyba. Kousla se do rtu. Asi by neměla být paličatá. Kamarádka ji chtěla jen seznámit s nejnovějšími drby. Sice věděla, jak se jí Mateo z vedlejší třídy líbí, ale nemohla tušit, že ji to tak sebere.

Znovu si prohlédla své nijaké vlasy. Tu barvu odjakživa nesnášela. Mamka měla tak krásné černé kadeře. Kdyby to nebylo absolutní klíšé a kýč v jednom, tak by je popsala tím literárním obratem *havraních křídel*. Ale to fakt znělo trochu uhozeně. *Já je ale tak nebo tak nezdědila*, smutně na sebe dál civěla.

Mamka s tatulou, tak rozdílní až běda. Jsou totiž jako noc a den. Mamča snědá, s očima jako korálky. Tak pronikavými a tmavými jako nebe bez hvězd. Táta na druhou stranu vedle ní působil jako bílá vrána, a taky trochu křivě. Ten odstín zdědila po něm a taky nos. Naštěstí její kůže měla maličko tmavší nádech, aspoň že tak. Ještě působit tím sepraným dojmem, to už bych si fakt božila. Do toho šedé oči, což každý ví, že je nebarva.

Trpce si vzpomněla na tu předchozí zprávu od Cecil:

Mateo chodí s Clarou.

„Paní dokonalá,“ vyslovím polohlasně pro sebe. Pak si ale musela přiznat, že Clara je opravdu krásná. Takovou tou zářivou ženskostí a nádherou, která okamžitě přiláká každého.

Vedle ní neměla šanci. Ne u populárního Matea s pronikavým hlasem a uměleckým cítěním. *Co pak jsem*

potom mohla nabídnout? Mám sice rysující se svaly, ale taky bručník jako letištní plochu, žádné boky a takhle bych mohla pokračovat donekonečna.

Drapla telefon a odepsala nějakou prázdnou frází o tom, že je v pohodě, ale mamka ji zas honí. *Co taky jiného? Že bych té princezně s chutí nakopáno zadek.* Při té vši průpravě, co doma měla, by to byla hračka. Ušklibne se nad tou představou. Svědomí ji okamžitě hryzlo, jako malé nezbedné psisko. Věděla, že by to nebylo férové jednání. Clara koneckonců neudělala nic špatného. Prostě byla dívkou, co potkala suprovýho kluka.

„Luno, za chvilku jedeme,“ mámin zvučný hlas se domem nesl jako zvon v ospalé ranní hodině.

Její chvilce klidu tím odzvonilo, stejně jako tichu, když se do něj ozvalo to hlučné cinkání z kostelních věží.

Odfrkla si a pro sebe polohlasně zabručela: „Hodina latiny, za co, pane bože - a to v tebe nevěřím.“

Asi tu poslední větu neměla říkat. Protože přesně v ten okamžik to ucítila.

Přirovnala by to k nakopnutí koněm. To místo, které se tak nepříjemně ozvalo, byl hrudní koš. Ten zásah byl intenzivní, děsivý. Přišlo jí, že ta síla zpřerážela okamžitě všechna žebra. Navíc ji ta rána odnikud zasáhla tak bleskově a nečekaně.

Změna z obvyčejného podráždění, na absolutní agónii, by byla až komická. Tedy kdyby se neděla zrovna jí. Navíc to neustála. Nohy přestaly sloužit, prostě vypnuly a svalila se hlučně na zem. Podlaha zaskřípala, znělo to jako nadávka. Jako by dřevěným prknům ublížila. Ani netušila, proč se jí tahle myšlenka momentálně vkradla do hlavy. *Co na tom sejde?* Důležitější jí přišlo to škubání a nekončící křeč.

Chtěla by křičet, ale ten třes to ani nedovolil. Semkl totiž čelist k sobě. Nikdy se tak necítila. *Atma? Záchvat? Infarkt? Není to jedno - asi umírám!* Proč vlastně v takové situaci mozek nabízí odpovědi, na očividný konec?

Vážně? Smrt? Není na to brzo? A co ten krátký filmík,

co mně má proběhnout před očima s názvem produkce mého života. Kde ten jako věz? Nebo se dnes nepromítá? Zasekl se disk? Opravdu však nepřišel, žádné usnadnění, či odreagování od toho šílenství a křečí. Kdyby někdy aspoň pořádně stonala, možná by byla připravenější. *Ale tohle? Z ničeho nic?*

Mrskala sebou, jako ryba, co se na souši zoufale snaží poskočit tak, aby se vrátila zpět do náruče vodní hladiny. Ta bolest se dostala do každého kousíčku jejího těla. Slzy se kutálely po tváři a ona nevěděla, co se sebou.

Slyšela dupání nohou, mamka se vyřítila do pokoje.

„Luno,“ zděšeně vykřikla. Okamžitě si k ní klekla.

Chtěla by mamce něco říct, ale nešlo to. I přes veškerou snahu se její pusa zdála jako slepená k sobě. Ruce ji začaly pálit, zdály se najednou jako v ohni. Prsty projížděly elektrické impulzy a ona cítila ten žár, který jí začínal pohlcovat. K jejímu závěrečnému zděšení opravdu začalo hořet a nejhorší na tom bylo, že celý požár vyšel z jejích rukou.

Plameny zahájily své taneční kreace. Mlsně se vrhly na drobný koberec. Rychle nabyly na intenzitě a už olizovaly i stěny. Ta trošku vybledlá modrá tapeta

smotýlky jim velice chutnala. Byla na těch stěnách už jedenáct let. Vybrala si jí tehdy Luna sama a malovaný hmyz právě mizel pod nápořem ohně. Kouř začal plnit místnost jedovatými plyny.

Máma zavřela oči a začala odříkávat nějakou modlitbu. *Jako vážně? Místo zavolání sanitky, basičů a nějaké pomoci, dělá tohle!*

Poslední kapkou do vrchovatého pohárku téhle bizarnosti bylo, že to pomohlo.

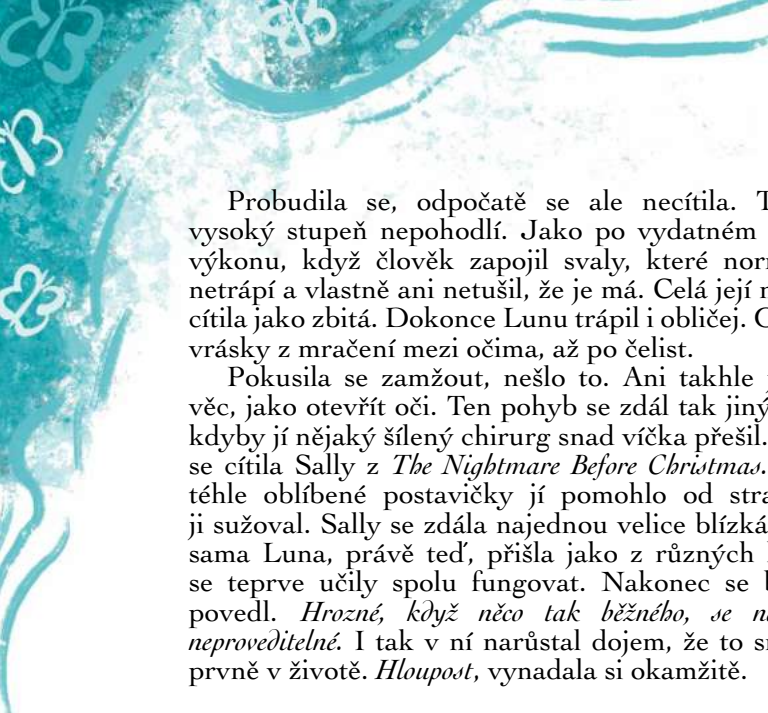
Třes ustal a tělo se uvolnilo.

Luniny prsty vážily v tu chvíli snad tunu, nedokázala s nimi pohnout. Na tváři cítila zaschlé slzy, jako když se tím žářem vypařily. Ale ani po té ohnivé spoušti nebylo památky.

Ležela v mámině náručí a ona se k ní skláněla. Najednou se cítila zas jako malá holčička. Mámi vlasy voněly po kokosu. Nevnímám nic víc, jen tu vůni. To vypětí sil, halucinace, nebo co to bylo, Lunu stálo veškerou energii. Uvolnění přineslo těžká víčka, nešlo je udržet a tma ji ukolébala.

Probudila se, odpočatě se ale necítila. Tělo hlásilo vysoký stupeň nepohodlí. Jako po vydatném sportovním výkonu, když člověk zapojil svaly, které normálně tolik netrápí a vlastně ani netuší, že je má. Celá její maličkost se cítila jako zbitá. Dokonce Lunu trápil i obličej. Od nepatrné vrásky z mračení mezi očima, až po čelist.

Pokusila se zamžout, nešlo to. Ani takhle jednoduchá věc, jako otevřít oči. Ten pohyb se zdál tak jiný, cizí. Jako kdyby jí nějaký šílený chirurg snad víčka přešil. Možná tak se cítila Sally z *The Nightmare Before Christmas*. Vžít se do téhle oblíbené postavičky jí pomohlo od strachu, který ji sužoval. Sally se zdála najednou velice blízká. Protože si sama Luna, právě teď, přišla jako z různých kusů, které se teprve učily spolu fungovat. Nakonec se boj s víčky povedl. *Hrozné, když něco tak běžného, se najednou zdá neproveditelné.* I tak v ní narůstal dojem, že to snad udělala prvně v životě. *Hloupost, vynadala si okamžitě.*

„Mami,“ vydechla úlevně, když se jí podařilo zaostřit.

To že tu mamka byla, se zdálo jako ta nejdůležitější věc na světě. Pohled z ní Luně zabloudil k tváři tatky. Stál tam nad sedící mamkou a usmíval se. Nebyl to ale ten jeho úsměv od ucha k uchu. Tenhle byl trochu hraný, jako když se snaží, ale do zpěvu mu není.

„Ahoj zlato,“ pohladila Lunu po tváři. Její teplé prsty, vždy to zabralo - pocit bezpečí a útěcha v jednom.

„Co se stalo?“ těkala očima z jednoho na druhého.

Povzdechla si. Dělal to pokaždé, když nechtěla hned prozradit, o co jde. Tuhle reakci Luna znala až moc dobře.

„Je to dlouhý příběh. I tak začnu, ale nebude to snadné, ani pro mě, ani pro tebe. Ty jsi ale moje statečná holčička, zvládneš to.“

„Není mi pět, mami. Co se děje?“ zamračila se.

Táta se posadil na kraj postele. Konečně se jí podařilo vyhrabat z peřiny a opřít se o polštář. Oba se na ni dívali jako vyděšení zajíci na hladovou pumu. Nikdy takový výraz na nich neviděla. To umocnilo ten prazvláštní pocit cizosti

v nitru.

„To, co ti teď povím, je vše pravda, ale budeš si myslet, že mi přeskočilo. Víš, jak jsem ti vždy vyprávěla příběhy o bozích, tmě a světle, démonech a andělech?“

Přikývla, že ano, i když nechápala, kam tím mříí.

„Vím, že si myslíš, že to jsou jen pohádky pro děti, ale je to všechno pravda - já k nim totiž patřila,“ vytáhla u toho černou pečeť. Vypadalo to, jako když někdo něco vypálil na kůži a tu pak dotyčnému surově odrízl.

Máma ten divný předmět držela, aby si ho Luna mohla prohlédnout, ale nemohla na něj sáhnout.

„Co to je?“ mračila se.

„Znak, že jsem byla démon. Našeptávala jsem lidem, aby dělali špatnosti,“ pokračovala ve vyprávění. „Abych byla upřímná... Ze začátku mě to hodně bavilo. Mám na svědomí mnohé, ale byla to má práce. Léta, staletí. Já a ostatní z tohoto světa, jsme totiž byli obdarováni nesmrtelností. Ta neznamená, že nejde zemřít, to si zapamatuj lásko moje,“ dívala se na ni naléhavě. „Krom hlavního boha, je každý zranitelný. Já už teď jsem jen člověkem. Svého věčného života jsem se vzdala.“

„Ten důvod jsem byl já,“ doplnil mamku táta.

Spadla jí brada. Táta byl muž, který nelhal. Nikdy, měl tvrdou katolickou školu. Prý se i chtěl stát knězem, ale pak potkal maminku. Vyprávěl vždy, že to byla rebelka, co mu ukradla srdce a změnila jeho svět.

„Popravdě byl tvůj táta jednou z mých práciček. Měla to být brnkačka,“ mávla mamka rozverně k němu rukou. „Mladík, co studuje náboženství. Jen mu poplést hlavu a zničit jeho představu o tom, jaký by jednou mohl být kněz. Nakonec popletl hlavu on mně,“ stiskla jeho ruku.

„Zamilovala jsem se. Ani jsem nevěřila, že jsem toho citu schopná. Opustit však břeh tmy je těžké. Tvůj tatínek mi s tím hodně pomohl. Nechala jsem vše za sebou a přijala obyčejný život. Lidský, prostý a krásný. To, co teď řeknu mě bude bolet víc, než tebe a než to řeknu Luno, tak chci, abys věděla, že tě miluju. Víš to? Že ano? Miluju tě,

zlatíčko.“

„Já tebe taky,“ špitla Luna nazpět.

„Nechtěla jsem děti,“ vyhrkla. „Bála jsem se je mít,“ dodala skoro omluvně. „Protože ve mně navždy bude střípek mého světa. Snažila jsem se ten most spálit - ale nejde to, nebo ne úplně. Tatínek ale moc chtěl, a narodila ses nám ty. Jsem za každý den, co jsme spolu my tři prožili, moc vděčná. Láme mi to srdce, že budeš muset jít. Ale probudila se v tobě síla. Je z tebe věčný oheň, holčičko naše.“

Mamka zvedla zrcadlo, co měla nachystané na nočním stolku. Nastavila ho tak, aby se mohla podívat na svůj odraz. Musela si zakrýt ústa, aby nevykřikla. Její kdysi šedé oči byly rudé jako plameny. Na čele se vyjímal nějaký znak, co vypadal jako šipka. Výraznou změnu prodělaly i vlasy. Byly totiž modré, od tyrkysových pramínků, po až indigovou modř. Trošku jako moře, které se láme z klidu do bouře.

Oči Luně ale naháněly strach a tak odvrátila od své proměněné podoby zrak.

„Mami, co to znamená? Co se se mi to stalo?“

„Jsi věčný oheň. Jde o velkou poctu zlatíčko, ovšem i o obrovské břímě. Jsi něco vzácného, čeho si budou dokonce bozi cenit. Nejsi ani démon ani anděl. Nejsi zlo ani dobro, jsi ale nadějí v lepší zítřky. To věčný oheň svým modrým plamenem přináší. Budeš se to ale muset naučit ovládat. Je to totiž prastará síla a tak jako je v ní mnoho světla a krásy, se tam schovává i temnota a záhuba. Odted patříš do jejich řad,“ chytla ji za ruku.

Dívala se do mámy černých očí.

„Luno, pamatuj si - nesmrtelná neznamená neporazitelná. Můžeš krvácet, být zraněná, klidně i zemřít. Brzo přijdou a odvedou si tě. Ten žár v tobě je velice prastaré podstaty, a lze jej zkrotit jen obtížně. Musíš se učit s tím pracovat, za každou cenu - jinak tě to zničí.“ Stekla jí slza po tváři.

„Ne,“ vyjekla Luna. „Já nikam nechci! Ráda se toho zřeknu, chci zůstat s váma. A mám tu svůj život, Cecil, školu. Kam mě odvedou? To za váma nebudu moct?“

A kdo?“

„Není na výběr, musíš jít. Neboj se, poznáš je, patříš do světa bohů a nesmrtelných. S nimi se nedá smlouvat. Je to tvůj osud. Klidně tě odvěčou násilím.“

„Je kruci jednadvacáté století. Nemůžou mě věznit, mám nějaká práva.“

„Práva? Žlato, jsou to bozi! To oni práva psali. Ty musíš jít. Odvedou tě na akademii světla a tmy. Je ve Valhalle. Valhalla není síň padlých bojovníků, to je mýlka, je to říše nesmrtelných. Projdeš s nimi ke kořenům stromu Glasir, to je nejsnadnější vstup. Není totiž lehké se tam dostat, a pak tě vezmou na akademii. A vzdát se téhle moci nejde zlato. Jsi příliš vzácná, věčný oheň už dlouho chyběl. Ta žena, která byla tímhle plamínkem naděje totiž kdysi zemřela. Tahle tragédii přinesla temné doby. Málem to zničilo všechno, lidské pokolení upadlo do chaosu. Bozi od té doby uměle udržují jiskru, ale neudrží celý ten žár pohromadě. Po někom jako jsi ty, se pátralo po celá staletí!“ nadechla se přerývaně. „Je to pocta.“

„Mami,“ špitla. Dívala se na její uslzenou tvář. Mára byla tvrdohlavá, s tou by nehnulo ani pár splašených volů. Luna věděla, že neustoupí i když právě teď viděla i křehkost a zranitelnost. Ztrátu, se kterou se musí smířit. Ona ji pošle pryč, i když jí to zlomí srdce.

„Když jsem odcházela z mého světa,“ pokračovala s vyprávěním. „Tak jsem musela něco vykonat. Za odměnu jsem si směla něco přát. Chtěla jsem být člověkem. Předstoupila jsem před Boha. Toho hlavního, nejsilnějšího, nejdokonalejšího. Je jen světlem a tmou zároveň. Dovolil mi jít. Ale varoval mě, že budu za svůj lidský život podstoupená jedné zkoušce. Pokud ji zvládnu se ctí, tak mi bude odpuštěno,“ stekla jí další slza po tváři. „Neřekl mi, co to bude. Ale pokud je to říct ti sbohem, tak bych raději volila věčné peklo. Já ale vím, že musíš, cítím z tebe ten žár. Když to nezrotíš, tak tě to zabije, Luno. Ty to ale zvládneš. Jsi houževnatá, chytrá. Jsi to nejlepší, co mě mohlo potkat.“

Vrhla se mámě do náruče. Táta sice mlčel, ale i on měl obličej zmáčený. I on se naklonil a stiskl je v sevření.

„Milujeme tě,“ zašeptal jí do vlasů.

Jejich rodinný okamžik přerušil hluk. Jako úder do gongu. Neodbytný. Kdyby Luna právě nesvírala v objetí své rodiče, tak by si zacpala uši.

„Co to je?“ vyděšeně se rozhlížela. Nic a nikoho ovšem neviděla.

„Poslouchej mě a to pořádně. Oni si pro tebe každou chvilku přijdou.“

„Ne, maninko,“ snažila se protestovat.

Máma jí ale chytla oběma dlaněmi tvář a podívala se jí zpřímá do očí. „Luno, no tak. Tohle je důležité. Nepři se teď. Jsi to, co jsi: věčný oheň. Je to nevratné, nedá se to změnit. Jsi dar a naděje. Ale teď si musíme vyjasnit pár věcí.“

Přikývla, že mámu poslouchá.

„Vezmou tě na akademii světla a tmy. Budou tě učit, diktovat ti mraky věcí. S těmihle silami se nedá někdy dohadovat. Je důležité vědět, kdy je třeba bojovat, a kdy se jeden musí podvolit. Někdy prostě nejde jít hlavou proti zdi, a oni tu zeď umí jednomu nastavit,“ zamračila se.

„Vážně musím?“ vyhrkla Luna.

„Ano a pokud nebudeš spolupracovat, tak nás s tátou klidně zabijí. Jsme jen dva bezcenné životy. Bránili bychom něčemu většímu.“

„To je strašný,“ špitla vyděšeně.

„Lásko, jsi silná. Staneš se něčím úžasným a my na tebe budeme hrdí. Víím, že to bolí. Ale musíš teď jít,“ zopakovala snad už po sté.

Třásla se jí brada. „Já vás nechci opustit,“ zlomil se Luně hlas a přes slzy už neviděla.

„Ani my to nechceme, beruško,“ pohladil ji táta vlídně po tváři. „Když jsem prosil maminku, abychom měli spolu dítě tak se hrozně bála. Já jí ale řekl, že boží cesty jsou nevyzpytatelné a třeba nás to zavede do míst, o kterých se nám ani nesní. Ty jsi byla naší cestou, krásnou a úžasnou. I když nás to teď ničí, tak nelituji ani sekundy, kdy jsem

mohl s tebou být. Kdy ses na nás smála a dělala první krůčky. Učila ses říkat první slova. Rostla jsi do krásy a jsi naše láska. Bud' teď naší statečnou holčičkou a předved' těm nesmrtelným morousům zač' je toho Luna Byrnejová, náš havráнку, naše bojovnice.“

„Tati,“ vydechla dojatě.

Ozval se druhý úder. Hlučnější a otravnější než ten první. Musela si dát ruce na uši. Hlava ji bolela pod náparem toho randálu.

Máma se s tátovou pomocí vyhoupla na nohy. Luna s šokem zjistila, že jí zabalili věci. Vnutili jí batoh na záda a její kufr stál připravený, jen ho propadnout a jít. Vypadalo to, jako když má jet na dovolenou. Dokonce jí máma ještě nacpala do přední kapsy u kufru jejího oblíbeného plyšového pejska. Pak jí podala svojí mikinu, byla to ta, kterou Luna milovala. Na mamce ta tmavá modrá vypadala vždy skvěle. Byla teplá a měla lesklý zlatý zip.

„Bude ti ladit k vlasům,“ usmála se na ni. Byl to chabý úsměv, spíš takový pokus o něj.

Vrhla se okolo jejího krku. U toho se ozval třetí úder. Při něm se zachvěl celý dům, jako by měl spadnout. V ten okamžik málem vyskočila jako polekaná kočka.

Nebyli totiž v pokojíčku už sami.

Ty dvě postavy se tam prostě objevily. Muž a žena. Vysocí, štíhlí a Luna by je hodnotila slovy: *docela divní*. Jako postavičky z filmu, a ne z reálného světa.

Muž na ni působil jako reklama na hlad. Byl sinalý, tělo kost a kůže. Jeho oči rámovaly temné stíny, jako kdyby nespal celé věky. Na rameni měl černého krkavce. Ptačí zobák ostrý a smrtící, spáry působily jako dýky. Luna však pocházela z rodiny Byrne, a ta ve svém rodinném emblému měla havrana. Krkavec je sice větší, ale strach jí nenaháněl. Jeho nositel, to už byla jiná písnička.

Tihle dva se ale jen těžko rovnali jejich společníci. Vedle kostlivce se dmula jako pyšná šelma. Ozbrojená lukem a šípy. Smrtící a krásná v jednom. V její tváři opravdu hrálo cosi kočkovitě dravého. Jen ten postoj tomu napovídal. Musela být hbitá a silná jako lvice. A ty oči, až teď si jich všimla. Žorničky měly podlouhlý tvar. K tomu byla zahalená v červené zbroji. Pláty zlata se na ní leskly a přecházely do tkaniny.

„Věčný oheň,“ zaskřehotal krkavec.

Lunu to překvapilo, ptáci přece nemluví.

„To jsme také poznali, Hugin, ale děkuji za tvou moudrost. Myšlenky, které tvůj zobák vypouští do světa, nás vždy obohacují,“ pohladil ho po lesklém peří hubenour.

Žena k Luně natáhla ruku. Její máma ale vykročila k těm dvěma a tomu skřehotálkovi na rameni. Poklekla na jedno koleno.

„Neberte nám na ni vzpomínky, prosím,“ vzhledla odhodlaně.

Stačil by teď jen nepatrný pohyb a Lunina mamka by byla na místě mrtvá. Lunu z toho jímala čirá hrůza, táta jí ale pevně svíral ruku, aby zůstala, kde je. Vlastně to ani nemusel dělat. Její nohy se stejně odmítaly hnout. Nadávala si za to, jaká je bačkora, když jí vrostly do podlahy jako kořeny stromu.

„Znáš pravidla. Vzpomínky na ni budou smazány všem, kteří ji znali,“ odpověděl nekompromisně.

„Ne!“ vydral se z ní výkřik dřív, než její mamka stihla cokoliv říct. Srdce jí bilo jako na poplach. *Smažou jim paměť, to snad není možné! Nevypadají jako Will Smith v černém obozu s ušlehlým od ufonů,* běželo jí v hlavě. Zato ve svém nitru už věděla. Tušila, že je to pravda. Odtáhnou ji. Klidně i násilím, a v lidském světě po ní už nikdo ani nevzdechne. Chytré a pěkně kruté.

Popravdě si stále říkala, že se snad jedná o nějaký hodně nepovedený vtíp. Pořád doufala, že se teď mamka otočí a zařve: *naletěla*. Byl by to špatný žert, ale lepší než tohle. To se však nestalo.

„Teď ne, Luno,“ okřikla ji máma místo toho. Její hlas byl přísný, jako by snad Luna něco provedla. „Samozřejmě, že pravidla znám, Charóne, když jsem je jako jedna z vás pomáhala tvořit. Vím, co je to povinnost. Lunu vám předám, žádám jen tuhle maličkost: Nechte mně a mému muži vzpomínky na ni. Budeme to nést statečně, nebudeme dělat problémy. Já jen nechci zapomenout na to, že jsem směla být její matkou.“

„No tak, Charóne, tohle není jen nějaká smrtelnice. Je to přece Lilith,“ zastala se mámy ta kočičí dáma.

„Ona se nás ale zřekla, Sachmet. Proč bych s ní teď měl jednat jinak než jako s pouhým člověkem? To si přece přála, tak jí to plním,“ zablýsklo se mu v očích zlověstně.

Luna jen vyděšeně těkala z jednoho na druhého. *Lilith? Máma je přece jen Lili.* Navíc tohle jméno znala, a děsilo ji. Sice jí řekla, že byla zlá, ale vážně – až takhle?

„Já vím,“ pokračovala Sachmet. „Je ale ochotná spolupracovat. Tu holku nám nachystala, jen odejít. Není to důkaz, že je připravená nést své břímě?“

„Vše nějak chodí, nejde měnit pravidla. Je to vyšší vůle,“ zakrákal pták.

Víc nikdo neřekl. Charón otevíral ústa k další poznámce, nic z něj ale nevyšlo.

Místnost se totiž zachvěla. V ten okamžik Luna musela přivřít oči.

Důvodem byla oslnivá záře. Ostrá, jasná, zlověstná. Nebo ne? Nějak se nedokázala rozhodnout.

Rozzářilo se vše ze stropu, jako by tam snad ani nebyl. Určitě nešlo o nic v domě. Ten kužel paprsků přicházel z místa, kde lustr nikdy nebyl, jen náter, který kdysi dávno býval bílý.

Snažila se dívat, chtěla být statečná. Příliš ji to však děsilo. Mezi prsty Luně probíjely drobné jiskry a přidávaly na intenzitě tak, že táta musel pustit její ruku. Asi mu ublížila, jenže nebyl čas na omluvy. Ten kužel dopadl na

máminu hlavu.

Ozval se hrom, domem se prohnal vítr. Nepřišel okny, ta byla zavřená. Ten poryv se zhmotnil z ničeho a rozházel vše, do čeho se opřel. Luna nevěděla, odkud ty divné zvuky pocházejí.

Vtom se ozvalo nějaké ševelení. Zamrkala, ale záře byla tatam.

Máma stále klečela. Hrdá a statečná, i když vypadala, že bojuje sama se sebou. Nedovolila si však teď projevit jakoukoliv slabost.

„Díky, pane,“ hlesla a vděčně sklopila hlavu.

„Vyšší moc rozhodla,“ zahrčel Charón. „Můžete si vzpomínky nechat, ale budete jediní na světě. Doporučuji vám mlčet.“

„Neboj se. Budeme to v sobě střežit jako poklad,“ zvedla se. „Díky, Sachmet, že jsi pro mě měla pochopení.“

„Po tom, co jsme spolu zažily, to byla maličkost, Lilith.“

Obě ženy si vyměnily ještě něco, obešlo se to ale beze slov. Pak se mamka konečně otočila zpět na Lunu.

„Je čas,“ hlesla.

Luna zakroutila hlavou, že ne. Slzy se jí zas draly z očí. Máma k ní přistoupila a políbila ji na čelo. „Otevírá se vstup, je čas jít. Tyhle věci jsou nestabilní a náladové. Museli se snažit, aby to zde vůbec dokázali. Pokud se teď otevře, tak do něj prostě vlez. Věř mi, bude to dobré.“

„Mami,“ špitla.

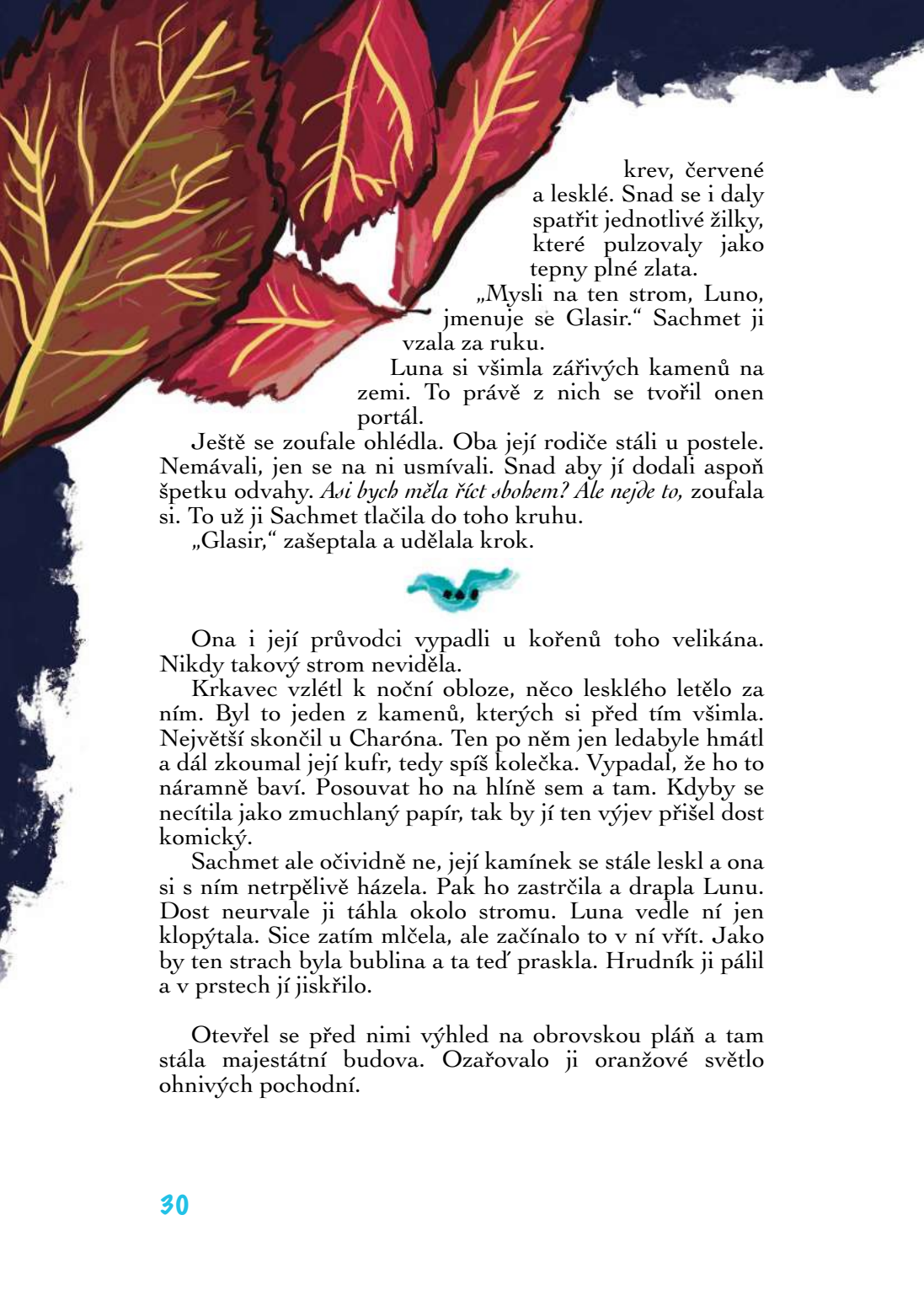
Táta ji objal. Oba dva ji tlačili k těm podivínům. *Vážně to takhle dopadne?*

„Pokud nepůjdeš, holčičko, tak tvoji rodiče zemřou,“ pronesla jemným hlasem Sachmet.

Jemným? Ono se dalo říct něco takového šetrně? Jako hej, pokud nás navštívíš, tak ti zmasakrujeme celou rodinu a pak tě stejně odvlčeme! Přestala se ale bránit. Křečovitě svírala jeden z rukávů máminy mikiny, kterou jí obvázala okolo pasu.

Charón natáhl svoji kostnatou ruku a vzal její kufr. Z ničeho se objevil ve vzduchu kruh. Tichý, klidný. V tom zrcadlovém prostoru viděla nádherný strom. Listy jako

krev, červené
a lesklé. Snad se i daly
spatřit jednotlivé žilky,
které pulzovaly jako
tepny plné zlata.

„Mysli na ten strom, Luno,
jmenuje se Glasir.“ Sachmet ji
vzala za ruku.

Luna si všimla zářivých kamenů na
zemi. To právě z nich se tvořil onen
portál.

Ještě se zoufale ohlédla. Oba její rodiče stáli u postele.
Nemávali, jen se na ni usmívali. Snad aby jí dodali aspoň
špetku odvahy. *Asi bych měla říct sbobem? Ale nejde to*, zoufala
si. To už ji Sachmet tlačila do toho kruhu.

„Glasir,“ zašeptala a udělala krok.

Ona i její průvodci vypadli u kořenů toho velikána.
Nikdy takový strom neviděla.

Krkavec vzlétl k noční obloze, něco lesklého letělo za
ním. Byl to jeden z kamenů, kterých si před tím všimla.
Největší skončil u Charóna. Ten po něm jen ledabyly hmátl
a dál zkoumal její kufr, tedy spíš kolečka. Vypadal, že ho to
náramně baví. Posouvat ho na hlíně sem a tam. Kdyby se
necítila jako zmuchlaný papír, tak by jí ten výjev přišel dost
komický.

Sachmet ale očividně ne, její kamínek se stále leskl a ona
si s ním netrpělivě házela. Pak ho zastrčila a drapla Lunu.
Dost neurvale ji táhla okolo stromu. Luna vedle ní jen
klopýtala. Sice zatím mlčela, ale začínalo to v ní vřít. Jako
by ten strach byla bublina a ta teď praskla. Hrudník ji pálil
a v prstech ji jiskřilo.

Otevřel se před nimi výhled na obrovskou pláň a tam
stála majestátní budova. Ozařovalo ji oranžové světlo
ohnivých pochodní.

„Vítej na Akademii světla a tmy, Luno. Bude teď tvým novým domovem,“ pronesla Sachmet a ledabyle si přejela prsty po luku.

„Zapomněli jste mi v jedenácti poslat sovu,“ zahučela.

„Sovu?“ zmateně zamrkala Sachmet.

Místo odpovědi si Luna zoufale odfrkla. „Za co, pane bože. Proč se mi tohle stalo? Já o nic takového nestála.“ Vztek se v ní dmul a ona měla chuť sebou plácnout o zem jako uražené děcko v supermarketu a ztropit scénu.

„Tak zaprvé, drahoušku,“ zpražila ji Sachmet ostře, „věty jako za co, pane bože, se tu nevyplácí pronášet. Bohů tu žije hodně, třeba já. Jen tak pro informaci.“

„Jo, já vím,“ neurvale jí do toho skočila Luna. „Sachmet. Egypt, destruktivní válečná bohyně, co napomáhá k vítězství. Charón,“ mávla k tomu vyzáblíkovi. „Převozník, Řecko. A ten skřivánek, co s vámi byl, Huginy, že? Nechyběl mu ten druhý, jak jen to bylo? Jeden je myšlenka, druhý paměť, a ten mi vypadl, což je ironie sama o sobě,“ pronesla jedovatě.

„Munin,“ napověděla jí Sachmet s úsměvem. „Máma tě učila, mám radost.“

„Já ale ne. Navíc je to hrozný mišmaš. To jsou hned tři náboženství v jednom. To je jako co?“

„Všechna jsou pravdivá, některá víc a jiná méně,“ poučila Lunu, jako kdyby byla na hodině.

„A co jsem tedy já? Mamka mi toho moc nevysvětlila. Zatím stále doufám, že se probudím z tohohle pomateného snu. Třeba teď ležím někde na kapačkách a mám se dobře a tímhle vším mě mučí jen moje vlastní hlava, povzbuzená nějakými léky od doktorů.“

„Nespiš, děje se to. Na vysvětlování bude čas, Luno. Teď pojď, čekají nás.“

Vykročila ke škole. Co Luně tedy zbývalo? Charón odešel i s jejím kufrem už před chvilkou. Asi nebyl na emocionální výlev nějaké pubertáčky zvědavý. Sachmet také šla bez ohlednutí. Mohla by teď vlastně vzít do zaječích. Ale kam by utekla? Neznala to tu. Máma říkala, že ji vezmou do Valhally. Pokud je mrtvá, tak takhle si ráj

nepředstavovala. Jestli ale stále žije, tak nemá momentálně na výběr. Rozešla se, i když ke každému kroku, kterým se blížila do té jámy lvové, momentálně cítila značný odpor.

Sachmet ji provedla vstupními dveřmi. Byly obrovské, tepané. Jedno křídlo světlé a druhé tmavé. Kovové části se sbíhaly až ke klíci. Skoro to působilo jako dvoubarevná pavučina. Luna se o to víc cítila jako moucha, která byla do té sítě lapena.

Opravdu pohádkový hrad. Vlastně o ten dopis, když byla malá, stála. Kdo by se nechtěl stát čarodějkou? Teď jí ale skřípaly zuby a v ní se budilo něco velice žhavého a nezkrotného.

Je to mizerná průvodkyně, brblala si pro sebe. Sachmet rozhodně nezastavovala a neměla nachystaný výklad k jednotlivým sochám či obrazům. Rážovala si docela zostra a Luna s ní poslušně držela krok. Jen občas sjela očkem po výzdobě. Po vzoru téhle kočičí bohyně však zarytě mlčela.

Na jedné zdi byly nakreslené květiny. Obraz to byl zdařilý, zvlášť ten tulipán s narcisy ji zaujal. Sachmet u toho něco nesouhlasně mručela. Asi nešlo o oficiální výzdobu, ale o lumpárnu některého studenta. Luna zahlédla, že barva ještě nebyla ani zaschlá a v pramíncích stékala dolů.

Procházely zrovna dlouhou chodbou. Jedna strana byla lemovaná řadou dveří, druhá nabízela otevřené oblouky do nějakého vnitrobloku. Odtud se ozýval rozverný smích. Na lavičce zahlédla mladíka se zelenou kůží. Vedle něj se na celé kolo řehtala dívka s obřími rohy a pomerančovou pokožkou. Okolo prošli dva studenti v hadrech jako ze středověku a jeden měl zobák.

Radši se tedy vrátila pohledem k chodbě. Bylo to bezpečnější. Nechtěla momentálně o ničem přemýšlet. Vše, co se jí právě rojilo v hlavě, totiž koketovalo s otázkou, jestli jí nepřeskočilo a tohle není skutečně jen výplod její choré mysli.

Konečně se zastavily. Sachmet vzala za masivní kliku z modrého kamene a zavedla ji do útulné místnosti. Tam na ni čekalo hned několik lidí. *Slovo lidí bylo nepřesné, Luno,* peskovala se.

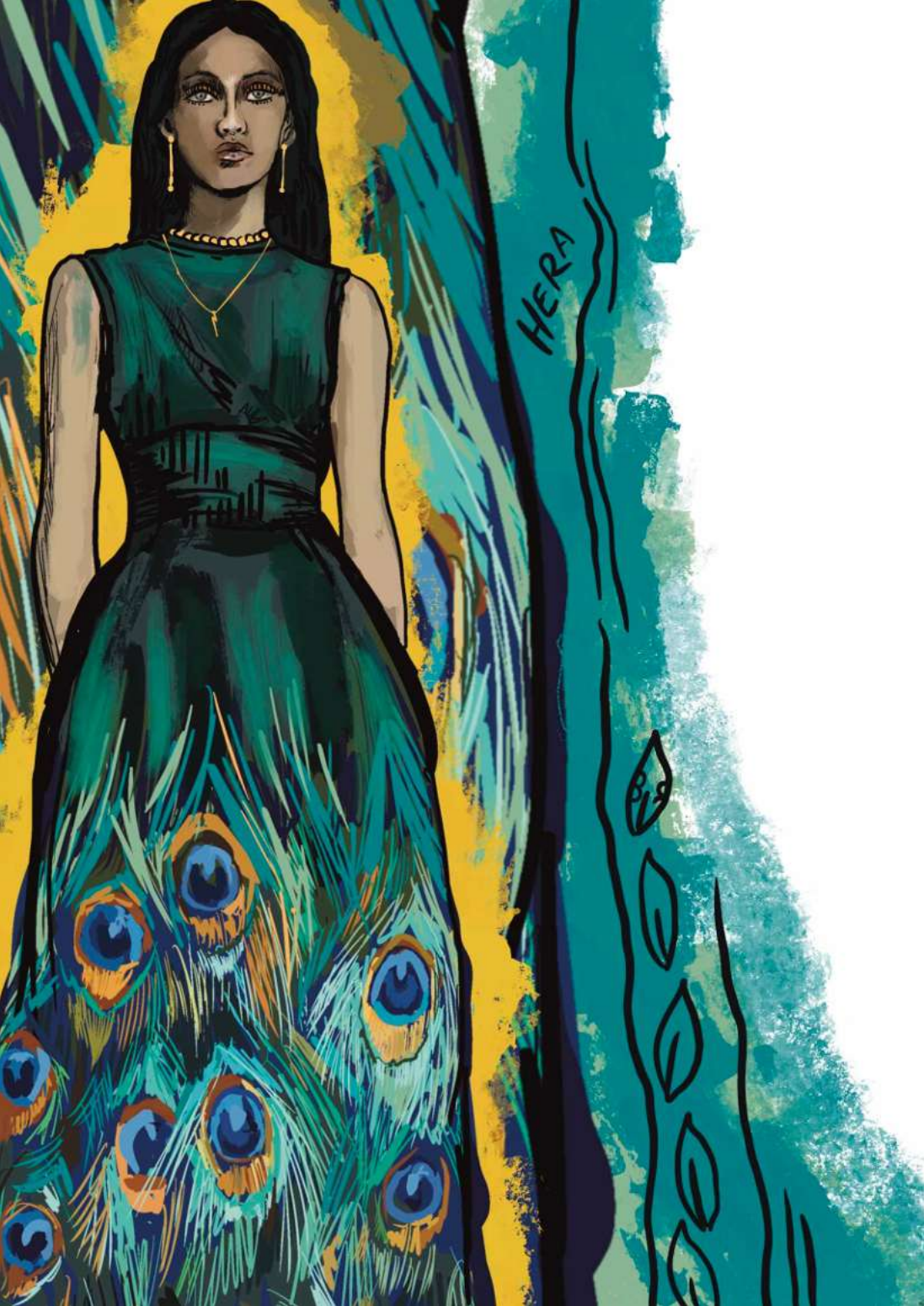
Jeden fešák v rohu měl křídla a vypadal jako oživlý chrlič.

Pak zde stála dost přísně se tvářící primadona. Dva muži v maskách jako na maskarní a v koutě ještě jedna dáma. Ta jediná se netvářila jako kakabus, působila mile, a dokonce se na Lunu usmála.

Sachmet se nepatrně uklonila. „Tohle je ředitelka naší školy, Luno. Bohyně Héra.“ U toho se zpět narovнала a obratně Luně stáhla batoh ze zad a popostrčila ji před ředitelku.

Musela semknout rty do tenké čárky, jinak by si už vážně musela odfrknout něco ve stylu: *To si ze mě děláte srandu.* Tahle dáma si ji měřila pohledem jako krejčí nejnovějšího zákazníka. Její šaty přecházely v pestrobarevná paví pera, což jí přidávalo na důstojnosti, ale zároveň i namyšleném dojmu. Vedle ní se ve svých barevných legínách a obyčejném tílku cítila nesvá.

Héra se usmála. „Věčný oheň,“ zavřela spokojeně oči. „Čekali jsme na tebe tolik zim. Mám pro tebe hned dvě

pocty, Luno. Ta první je pečeť světla. Jsi totiž nositelkou naděje. Normálně se o pečeť musí roky soupeřit, je to známka nesmrtelnosti a věčnosti. Ty jsi, má drahá, ale vzácným darem, proto ji obdržíš hned dnes. I tak tě budeme v naší škole učit. Je třeba, abys zvládla své schopnosti. Hlavně pak ty, co v tobě zatím jen dřímají.“

Přišla k ní a skoro mateřsky ji pohladila po tváři. To gesto se tvářilo jako velice vlídné, ale její ruka studila jako led. Rozhodně se to Luně ani trošku nelíbilo, ale nepohnula se.

„Prosím,“ ukázala ředitelka na židli.

Vnitřní hlas jí napověděl, že teď není prostor na dohadování se, a tak se mlčky posadila. Než se stihla nadechnout, tak opěrky ožily a připoutaly jí obě ruce. Celá ta pekelná židlička se stala živou. Z nohou vyrostla chapadla, co jí chytla kotníky a přitáhla k sobě.

„Co...“ zmateně ze sebe vyhrkla.

„To je jen opatření, než získáš pečeť, má milá,“ usmála se Héra.

Pohled Luně sjel k ohni v krbu. Byl tam dlouhý pohrabáč. Na jeho konci rozžhavený kruh.

„Vy jste se snad zbláznili!“ vykřikla. Rvala se s pouty, ovšem marně. Ty mrchy nepovolily ani o píd'. Jako kdyby se s odporem naopak stávaly silnějšími a víc a víc se omotávaly okolo jejího těla.

„Asi ti naše zvyky zatím přijdou kruté, ale brzy vše pochopíš. Trošku to bude bolet, to uznávám. Ale tady profesorka Hygieia tě pak ošetří a ukáže ti tvoji ložnici,“ ukázala Héra na jedinou milou tvář v místnosti.

Kdyby měla možnost, tak ředitelku téhle zpropadené školy pořádně nakopne. Bylo jí momentálně absolutně putna, že před ní stojí očividně mocná bohyně. Nestála o cejch, přišla si jako kráva, kterou musí označkovat, aby věděli, kdy ji mají sníst. Už jí to chtěla vmést do tváře. To, co ale uslyšela, jí definitivně vzalo vítr z plachet.

„A k té druhé poctě. Budeš sezdaná. Tvůj nastávající si ale zatím nepřeje, aby jeho jméno bylo vyřčené. Má k tomu prý své důvody. Je to velká radost, Luno, tvoje manželství bylo rozhodnuto hlavním bohem, což je něco, co si zasluhuje tvůj hluboký vděk. Můžeš se tedy těšit a být za tenhle dar plná radosti a očekávání. Věřím, že si tvůj muž brzy k tobě najde cestu a spolu se stanete perfektním párem.“

Po tomhle se Luna nezmohla na nic. Přestala lomcovat s pouty. Jen tam tak seděla s otevřenou pusou.

To mě jako provdají? Za koho? Můj názor jím je šumák?
Všechny tyhle věty litaly okolo její hlavy jako neodbytní komáři. Bzučely a dorážely a doslova jí pily krev.

V ten nestřežený okamžik ucítila hroznou bolest. Její rameno bylo v jednom ohni. Asi by teda měla být nehořlavá, když je tím věčným plamenem. Aspoň to jí našeptávalo něco, co se od toho záchvatu usídlilo v jejím nitru. I tak tohle zatraceně bolelo. Tak moc, až se jí černé skvrny mžitek slily v temnotu. Nebojovala s tím. Stejně, co zmůže? Spoutaná, v novém světě plném kreatur? Kde jí na přivítání vypálili cejch a provdají ji za nějakého neznámého šílence?

S tímhle návaľem podivností se nedalo bojovat, až z toho ztratila vědomí.

Oranžová řeka

Klepání na dveře. Vše slité v jedno, ani nevěděla, kde začíná den a kde končí.

Všechny vždy poslala k šípku. Spánek nepřinášel odpočinek, nechtěla ani sousto. Cítila se jako vyfouknutý balónek. Její nový pokoj se stal vězením, které ona sama dobrovolně přijala.

První noc zde byla plná hrůzy. Když se probudila, tak u ní seděla profesorka Hygieia. Vyléčila její ránu. Byla vlastně milá, ale Luna v tu chvíli nechtěla pomoci. Chtěla tohle místo jen nenávidět. Vyhnala ten večer profesorku pryč. Pak se zabarikádovala. Svůj kufr, který ani neotevřela, použila jako zátaras dveří. Naházela tam pro

jistotu i židle od stolu a peřinu z postele. Věcí tu moc nebylo. Asi chabý pokus, ale aspoň něco.

Když byla s dílem spokojená, tak se zhroutila na zem. Kéž by jednoho dokázaly slzy utopit. Smrt jako v moři, slaná a bolestivá. Přišla sama sobě jako absolutní slaboch. Že víc nebojovala, že se tak bojí, že je zbabělec. Měla se jim postavit. Ale šlo by to? Jaký trest by si pro ni připravili? Opravdu by zabili mámu s tátou, jak vyhrožovali? Jako vrazi bez lítosti, zrůdy, cvoci! A jestli by toho byli schopní? Začínala tušit, že by nezaváhali ani na okamžik.

Co ale budu dělat? Co mě čeká? Nechtěla si brát nějakého páprdu. Ji ani nehne, nemůžou ji přece donutit... Zatím jim ale vyšlo všechno a bez odporu. „Sakra,“ ulevila si.

Vždyť snad žije v moderním světě. Něco jako domluvená manželství, to se už neděje... *Jo, to pořád existuje, Luno,* odpověděla jí vlastní hlava.

„Ale nemělo by!“ vykřikla do pokoje.

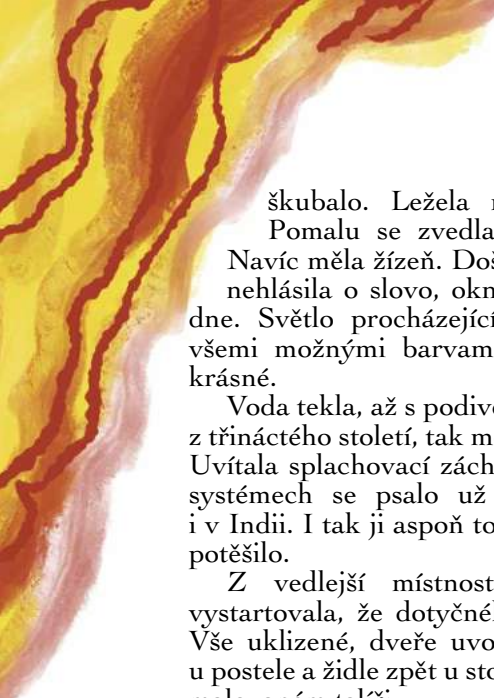
Už i její slzy byly plné hněvu. Chodila po místnosti jako vzteklý křeček po teráriu. Nejdřív nic nevnímala, jen soptila. Vztek ale pohybem umí z jednoho vyprchat, a to byl okamžik, kdy se na ni jako vosa na bonbón nalepila ta chladná frustrace.

Snažila se to všechno zahnat tím, že si usilovně prohlížela každý detail své cely, vězení, skryše. Bílé stěny, masivní postel s nebesy jako pro princeznu. Stůl, židle, které se válely u jejího kufru jako barikáda. Dvě malá okna, sklo v nich zdobené květinovou vitráží a pak jedno velké bez těch barevných dekorů, za ním však tma noci. Dřevěný strop i podlaha. Skříň, police, co zatím zely prázdnotou. Dveře, které zaházela věcmi. A pak druhé do koupelny.

Světlo obstarávaly divné koule, ve kterých to plápolalo. Rozhodně nešlo o elektřinu. Vlastně tu nebyly ani zásuvky, prostě středověk. *Mě tu z toho žvihně,* rvala si vlasy a ta záplava modré protékala mezi jejími prsty jako voda.

Zády sjela po stěně a opírala se o zeď. Všechno to zoufání ji nakonec uspalo, a to přímo tam, kde seděla.

Vzbudilo ji nepohodlí těla. Prsty, ve kterých nebezpečně

škubalo. Ležela na zemi jako absolutní troska. Pomalu se zvedla. Cítila se tak hrozně unavená. Navíc měla žízeň. Došourala se do koupelny. Noc už se nehlásila o slovo, okny sem proudilo dost jasu nového dne. Světlo procházející malými barevnými okny hrálo všemi možnými barvami. Listy namodralé květiny byly krásné.

Voda tekla, až s podivem, teplá. Na to, že to tu bylo jako z třináctého století, tak měli i některé moderní vymoženosti. Uvítala splachovací záchod. Aby byla fér, o kanalizačních systémech se psalo už ve starém Egyptě a kupodivu i v Indii. I tak ji aspoň to, že nebude muset někam do lesa, potěšilo.

Z vedlejší místnosti zaslechla klepání. Okamžitě vystartovala, že dotyčného vyhodí. Nikdo tam ale nebyl. Vše uklizené, dveře uvolněné od její barikády. Kufr stál u postele a židle zpět u stolu. Tam bylo rozprostřené jídlo na malovaném talíři.

Vzala ten talíř, zuřivě otevřela dveře a mrskla s ním o zeď. Vyplašila u toho nějaké průsvitné děvče. To s křikem utíkalo, jako by duchem byla Luna.

Její vlastní hrubost jí momentálně byla ukradená, a ještě práskla dveřmi.

Další den se opakovalo to samé, to už hladu doslova umírala, a tak jídlo vzala na milost, navíc bylo opravdu vynikající. Vždy se jen ozvalo ono otravné klepání a pokaždé, když byla v koupelně. Skoro si říkala, že tu mají kamery. Nenašla žádnou, zrcadlo se dalo pohodlně sundat a za ním jen zeď. Pokud neposlouchali, až uslyší spláchnutí, tak si to nedokázala vysvětlit.

Jeden den se k jídlu na její skříni objevily šaty. Byly hezké, decentního střihu a jasně žluté. Luna ale šaty od jisté doby zásadně nenosila. Místo toho konečně otevřela svůj kufr. Nechtěla ho vybalovat, se zvukem zipu se jí stahovalo hrdlo. *Probrála jsem, neutěču.*

U přehrabování se opět rozbřečela. Máma totiž myslela na všechno. Dokonce tam dala její telefon a sluchátka. Byl